

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Lovanordninger under Kirkeministeriet.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 447).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget samt dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fremsættelse af Lovforslag.

Indenrigsministeren (*Knud Kristensen*): Jeg har herved den Ære for det høje Folketing at fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af Gældsbegrænsningsloven og Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 339 af 8. Juli 1943 angaaende Erhvervelse af fast Ejendom, jfr. Lovanordning Nr. 207 af 21. Juni 1944.*

Naar de to Lovforslag fremsættes sammen, skyldes det den nære Forbindelse, der er imellem dem. De er begge Udslag af Bestræbelser for at formindske de ekstraordinære økonomiske Forholds Virkninger paa den Del af vor Økonomi, der er knyttet til de faste Ejendomme.

Hvorledes de to Love har virket rent økonomisk, er det vanskeligt at sige noget helt bestemt om, idet man ikke ved, hvorledes Forholdene var blevet, hvis Lovene ikke havde eksisteret. Saa meget synes dog efter de udarbejdede Statistikker at være sikkert, at navnlig Loven angaaende Erhvervelse af fast Ejendom har medført en væsentlig Nedgang i Antallet af Salg af Beboelsesejendomme saavel i Byerne som paa Landet. Desuden har Loven, som venteligt var, medført en meget væsentlig Nedgang i Antallet af Salg af Landbrugsejendomme til Ikke-Landmænd.

Hvad Priserne angaar, er der tilsyneladende ikke nogen Virkning at spore, idet der baade for 1943 og 1944 har været betydelige Prisstigninger paa fast Ejendom.

Ved Bedømmelsen af denne Prisstigning bør det dog erindres, at det ved Landbrugsejendomme i særlig Grad er Løsøre og Avl der er steget i Pris, medens Prisstigningen for selve Ejendommen set paa denne Baggrund er mere moderat. At Priserne vilde have udvist større Stigning, saafremt Ejendomsloven ikke havde været i Kraft, støttes for Landbrugsejendommens Vedkommende navnlig deraf, at der som anført er en væsentlig Nedgang i Antallet af Salg til Ikke-Landmænd, og at det navnlig er ved saadanne Salg at Købesummen i betydelig Grad overstiger Vurderingssummen.

De økonomiske Forhold, der i sin Tid begrundede Lovens Udstedelse og senere deres Forlængelse, maa siges stadig at foreligge, for selv om vi nu har genvundet Kontrollen med vor egen Økonomi, vil de skadelige Virkninger af Krigsaarenes Økonomi, det som i daglig Tale kaldes de ledige Penge, desværre vise sig endnu i nogen Tid, og det er derfor næppe forsvarligt at lade disse to Love udløbe. Som Følge heraf foreslaas de forlænget foreløbig for et Aar.

Gældsbegrænsningsloven skal jeg ikke sige meget om. Den Ændring, der foreslaas, bortset fra Lovens Forlængelse, er af rent formel Art.

Med Hensyn til Ejendomsloven skal jeg paapege, at man, da denne Lov blev givet i 1943, stod uden praktiske Erfaringer for, hvorledes en saadan Lov vilde virke. Stort set tror jeg nok, man kan sige, at den ikke har medført unødvendige Vanskeligheder, men man har gjort visse Erfaringer, som danner Grundlaget for de mindre Ændringer, som nu foreslaas. Med Hensyn til disse Enkeltheder skal jeg i Hovedsagen tillade mig at henvise til Bemærkningerne til Lovforslaget. Til enkelte af Ændringerne skal jeg dog gøre nogle særskilte Bemærkninger.

Affattelsen af Lovens § 1, Stk. 1, hvor der tales om „Tilladelse til Købet“, har medført Tvivl om, hvorvidt Tilladelse er fornøden til selve Købet af Ejendommen, eller kun for at Tinglysning kan ske. Den rigtige Udlægning er imidlertid efter Ministeriets Mening, at Tilladelse kun kan kræves af Hensyn til Tinglysning, og for at forebygge fremtidig Tvivl paa dette Punkt foreslaas Ordet „Køb“ ændret til Ordet „Tinglysning“.

Regelen i Lovens § 1, Stk. 1, Litr. 3, tilsigter som bekendt at forhindre Afklødning af Landbrugsejendomme. Vestre Landsret har imidlertid godkendt et Tilfælde,